

- 2) Artykuł 9 dyrektywy dokonuje wyczerpującej harmonizacji w odniesieniu do ochrony, którą przyznaje, tak iż zakazuje on, by przepisy krajowe przyznawały bezwzględną ochronę opatentowanemu produktowi jako takiemu, niezależnie od tego, czy spełnia on swoją funkcję w materiale, w skład którego wchodzi.
- 3) Powoływanie się przez właściciela patentu udzielonego przed uchwaleniem dyrektywy na bezwzględną ochronę opatentowanego produktu przysługującą mu na mocy ówczesnie obowiązującego prawa krajowego byłoby niezgodne z art. 9 dyrektywy.
- 4) Artykuły 27 i 30 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, zawartego w załączniku 1C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), sporządzonego w Marakeszu dnia 15 kwietnia 1994 r. i zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach rundy urugwajskiej (1986–1994), pozostają bez wpływu na wykładnię art. 9 dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 1 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-442/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Układ stowarzyszeniowy EWG–Węgry — Następca weryfikacja — Brak poszanowania reguł pochodzenia — Decyzja władz kraju wywozu — Środek zaskarżenia — Kontrola Komisji — Cła — Pokrycie retrospektywne — Środki własne — Udostępnienie — Odsetki za zwłokę)

(2010/C 234/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros i B. Conte, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i B. Klein, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2, 6, 9, 10 i 11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1) i odpowiednich przepisów rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE,

Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1) — Zwłoka w zapłacie środków własnych Wspólnot w przypadku retrospektywnego pokrycia należności celnych przywózowych i odmowa uiszczenia odsetek za zwłokę — Obowiązek państwa członkowskiego przywozu do dokonania bezzwłocznego retrospektywnego pokrycia należności celnych przywózowych przysługujących od towarów, w przypadku których władze państwa wywozu unieważniły świadectwo pochodzenia — Obowiązek państwa członkowskiego przywozu do uiszczenia odsetek za zwłokę należnych w przypadku zwłoki w zaksięgowaniu środków własnych związanych z wierzytelnościami celnymi, które wygasły ze względu na bezczynność władz w czasie postępowania sądowego wszczętego w państwie wywozu, w przedmiocie uchylecia decyzji unieważniających świadectwa pochodzenia

Sentencja

1) Dopuszczając do przedawnienia wierzytelności celnych, pomimo otrzymania pisma w sprawie wzajemnej pomocy, popadając w zwłokę przy odprowadzeniu środków własnych należnych w tym zakresie i odmawiając uiszczenia przypadających odsetek za zwłokę, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 2, 6 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot oraz na podstawie art. 2, 6 i 9–11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.

2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 6 z 10.1.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 8 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt — Szwecja) — postępowanie karne przeciwko Otto Sjöbergowi (C-447/08) i Andersowi Gerdinowi (C-448/08)

(Sprawy połączone C-447/08 i C-448/08) (¹)

(Swoboda świadczenia usług — Gry losowe — Urządzanie gier losowych przez Internet — Promocja gier organizowanych w innych państwach członkowskich — Działalność zastrzeżona dla instytucji publicznych lub nienastawionych na zysk — Sankcje karne)

(2010/C 234/12)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Svea hovrätt

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Otto Sjöberg (C-447/08), Anders Gerdin (C-448/08)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Svea hovrätt — Wykładnia art. 12, 43, 49 i 54 WE — Przepisy krajowe zakazujące przy pomocy sankcji karnych promocji udziału w loterii, wyłącznie w przypadku gdy jest ona organizowana w innym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, takim jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zakazującym reklamy skierowanej do osób mających miejsce zamieszkania w tym państwie dotyczącej gier losowych prowadzonych w innych państwach członkowskich z nastawieniem na zysk przez podmioty prywatne.
- 2) Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego włączającym gry losowe do systemu praw wyłącznych, zgodnie z którymi promocja tych gier prowadzonych w innym państwie członkowskim podlega poważniejszym sankcjom karnym, niż promocja takich gier urządzanych bez zezwolenia na terytorium krajowym. Do sądu krajowego należy zatem zbadanie, czy ma to miejsce w przypadku krajowych przepisów będących przedmiotem zawisłego przed nim postępowania.

(¹) Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin käräjäoikeus — Finlandia) — Sanna Maria Parviainen przeciwko Finnair Oyj

(Sprawa C-471/08) (¹)

(Polityka społeczna — Dyrektywa 92/85/EWG — Ochrona w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią — Artykuł 5 ust. 2 i art. 11 pkt 1 — Pracownica przeniesiona tymczasowo do innej pracy w okresie ciąży — Obowiązkowe przeniesienie ze względu na ryzyko dla bezpieczeństwa lub zdrowia jej lub jej dziecka — Wynagrodzenie niższe od przeciętnego wynagrodzenia pobieranego przed tym przeniesieniem — Wcześniejsze wynagrodzenie składające się z wynagrodzenia podstawowego i różnych dodatków — Obliczenie wynagrodzenia, do którego uprawniona jest pracownica w ciąży podczas jej tymczasowego przeniesienia)

(2010/C 234/13)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Helsingin käräjäoikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sanna Maria Parviainen

Strona pozwana: Finnair Oyj

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Helsingin käräjäoikeus — Wykładnia art. 11 ust. 1 dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (Dz.U. L 348, s. 1) — Stewardesa, która wykonywała funkcję szefowej pokładu i ze względu na ciążę została następnie przeniesiona do pracy w ramach obsługi naziemnej, niżej wynagradzanej od pracy wykonywanej przed przeniesieniem — Utrzymanie wynagrodzenia równego wynagrodzeniu uzyskiwanemu przed przeniesieniem

Sentencja

Artykuł 11 pkt 1 dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dziesiątej dyrektywy szczegółowej w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) należy interpretować w ten sposób, że pracownica w ciąży, tymczasowo przeniesiona zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy 92/85 ze względu na ciążę na stanowisko, na którym wykonuje zadania inne niż wykonywane przez nią przed tym przeniesieniem, nie jest uprawniona do wynagrodzenia, które przeciętnie pobierała przed wspomnianym przeniesieniem. Poza utrzymaniem swojego podstawowego wynagrodzenia taka pracownica jest uprawniona na mocy art. 11 pkt 1 do składników wynagrodzenia lub dodatków, które są związane z jej statusem zawodowym, takich jak dodatki związane z pełnioną przez nią funkcją przełożonej, ze stażem pracy i z jej kwalifikacjami zawodowymi. O ile art. 11 pkt 1 dyrektywy 92/85 nie stoi na przeszkodzie używaniu metody obliczania wynagrodzenia płatnego na rzecz takiej pracownicy opartej na przeciętnej wartości dodatków związanych z warunkami pracy całego personelu kabinowego należącego do tej samej kategorii wynagrodzenia podczas danego okresu rozliczeniowego, o tyle nieuwzględnienie wspomnianych składników wynagrodzenia lub wspomnianych dodatków należy uznać za sprzeczne z tym ostatnim przepisem.

(¹) Dz.U. C 19 z 24.1.2009.